

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vorige week hoorden wij in het evangelie
over de wonderbare broodvermenigvuldiging.

Een jongen gaf zijn
vijf broodjes en twee visjes aan Jezus
en die bleken toen ineens genoeg te zijn
voor vijfduizend man.

Een wonder.

De mensen vonden het prachtig.

Dat was nou precies wat ze wilden.

Maar in het evangelie van vandaag
gaat Jezus een stapje verder.

En zo zegt Jezus:

Ik geef jullie niet alleen maar brood
als voedsel voor jullie maag.

Maar Ik wil jullie ook brood geven
als voedsel voor jullie hart.

Ik wil Mijzelf geven.

Brood des levens.

Of nog iets anders gezegd:

Brood voor het hart!

Ik vind dat persoonlijk zo'n mooie uitdrukking:

'Brood voor het hart'.

Niet alleen dus voor de maag,
maar ook voor het hart.

Ik had vroeger een boekje met
voor iedere dag een Bijbeltekst.

En dat heette zo mooi:

'Brood voor het hart.'

Ik denk dat wij allemaal wel iedere dag
beginnen met een gezond ontbijt.

Zo zouden we ook eigenlijk
iedere dag moeten beginnen
met brood voor ons hart.

Nou, Jezus wil ons iedere dag
brood voor het hart geven.
En zo zegt Jezus zelfs:
'Ik ben dat brood voor het hart.
Ik ben het brood des levens.'

Maar weet u wat het probleem is.
Kennen wij nog wel
de honger van ons hart?
Als we 's ochtends eens ons ontbijtje
zouden overslaan
dan zouden we dat zeker voelen.
Maar kennen wij nog wel het gevoel
dat ons hart honger heeft?
Ik denk dat dat het probleem is.

Misschien mag ik u daar een voorbeeldje van geven.
Een tijdje geleden, nog voor de coronacrisis begon,
hadden wij een ontmoeting
met alle priesters en pastoraal werkenden in ons bisdom.
Een vergadering.
En die middag zou onder andere de econoom van het Bisdom
een lezing geven.
Nou, u voelt wel aan,
dat wordt een lezing met allemaal cijfers
en grafieken.
En u voelt ook wel aankomen:
de cijfers worden alleen maar slechter
en de grafieken lopen steeds meer naar beneden.
Want laten we maar eerlijk zijn:
de laatste jaren horen we bijna nooit meer eens iets anders.
Het wordt alleen maar slechter en slechter.

En ook zou iemand van het Bisdom
een lezing geven over de toekomst
van de kerkgebouwen.

En ook daar voelde je al weer aankomen:
Sommige kerken moeten sluiten
en hooguit een paar kerken zullen overblijven
en daar wordt dan alle energie in gestopt.
En natuurlijk, jouw kerk hoort daar dan
net weer niet bij.
Ook een geluid dat we de laatste jaren
steeds maar weer horen.

Maar diezelfde middag zou de Bisschop,
Jan Hendriks, een openingswoordje houden.
En nou komt het!
Ik weet het nog heel goed.
Bisschop Jan Hendriks begon
met het geven van complimenten
aan ons, werkers in de parochies.
Hij was onder de indruk, zei hij, hoe hard
wij allemaal werkten,
priesters, pastoraal werkers, vrijwilligers.
En dat vaak onder de meest moeilijke omstandigheden.
Steeds minder gelovigen,
steeds minder mensen die naar de kerk komen.
Steeds minder vrijwilligers.
En die weinige mensen moesten wel
nog steeds hetzelfde werk doen,
maar nu dus wel met veel minder mensen.
Hij was onder de indruk
en gaf uitgebreid complimenten aan ons.

En ik merkte ineens dat ik bijna
een traan moest wegpinken van ontroering.
Een compliment van de Bisschop!
Juist nu alles zo moeizaam gaat.

En tegelijk mag ik u ook eerlijk zeggen:
ik heb eigenlijk over het algemeen
helemaal niet te klagen
over waardering van uw kant.

U bent meestal erg vriendelijk naar mij toe.
Maar dit compliment van de Bisschop
raakte mij nu toch wel heel erg diep.

En later vroeg ik mij af:
Waarom was ik daar nou zo door geraakt?
Natuurlijk, de Bisschop staat boven mij.
Hij is toch, als ik dat zo mag zeggen, mijn baas.
En dan is een compliment toch altijd wel iets bijzonders.

Maar er was nog iets anders
waarom mij dit zo raakte.
Hier was iemand die ook zag
in wat voor een moeilijke tijd
wij nu als kerk leven.
Het is gewoon een moeilijke tijd.
Het kan niet altijd lente of zomer zijn.
We zitten nu gewoon in een soort wintertijd in de kerk.

We worden allemaal ouder.
En de jonge mensen zoeken andere wegen
om hun geloof vorm te geven.
Ik weet eerlijk gezegd niet hoe?
Maar goed, dat moeten ze zelf ontdekken.
En daar zal God zeker ook wel weer voor zorgen.
Maar nu voelde ik ineens:
de Bisschop geeft mij en ons allemaal
een compliment,
en hij weet blijkbaar duidelijk
onder welke moeilijke omstandigheden
wij nu moeten werken.

En toen realiseerde ik mij ineens
hoe diep die honger in mijn hart was.
Een honger naar gewoon een woord van waardering.
Een compliment.
Oh, wat was ik daar aan toe!
Brood voor het hart!

En dat is nou precies wat Jezus ons wil geven.
Hij kent de moeilijke omstandigheden
waarin een ieder van ons leeft.
Dat geldt voor mij nu in de Jozefkerk.
Maar dat geldt ook voor u.
Of dat nu om het gebouw hier gaat, de Jozefkerk,
of misschien om uw eigen persoonlijke levensomstandigheden.
Jezus kent onze moeilijkheden.
En daarom kent Hij ook de honger van ons hart.
Een honger naar gewoon eens
een woordje van waardering.
En Hij wil ons dat complimentje geven.
Brood.
Brood voor het hart.
Brood des levens.
Niet alleen dus voor onze maag,
maar juist ook voor ons hart.
Amen.